

DIALOG DIREKT #39

Moralisk upprustning

Kära vänner!

DD kommer nu lite senare än vanligt. Mitt arbete har skickat mig till Karachi, där jag sitter och knappar ner dessa rader till inledning för DD. Omedelbart efter pingsträffen i Falun fick jag ge mig av. Följande rader skrev jag först ner på ett kuvert, högt uppe mellan himmel och jord, på väg till Pakistan.

Ett pingstäventyr.

Vi var 13 som hade lockats av **Jan's** något förbryllande inbjudan till ett experiment. Vår grupp fungerade med ett minimum av styrning, vilket ibland resulterade i en lång tystnad, som dock inte kändes besvärande. Några av oss hade läst boken "The Different Drum" av den amerikanske kristne psykiatern **Scott Peck**. Bland de få direktiven var att vi skulle tala om områden där vi själva känner oss sårbara. Sedan gällde det att inte diskutera det någon annan sagt och framför allt inte komma med råd.

Under de två dyggen färdades vi genom de fyra stadier **Scott Peck** definierar. Man börjar med en **ytlig gemenskap** (Pseudocommunity) där alla strävar efter att vara vänliga mot varandra. Den ytliga gemenskapen övergår i en känsla av **kaos** (Chaos) när man blir varse just ytligheten. När man på detta sätt förlorar ramen återstår en osäkerhet som sedan övergår i **tomhet** (Emptiness), den 3dje fasen. Här sprider sig lätt en fruktan att gruppen inte skall komma någonstans. Slutligen följer fas 4, men inte alla gånger och inte automatiskt, men vi nådde ändå dit, till **den verkliga gemenskapen** (Community). En verklig kärlek utvecklades och vi upptäckte sidor i varandra som vi

inte tidigare varit varse. För en arbetsgrupp är detta ett bra stadium att ta itu med en gemensam uppgift. Nu hade vår grupp inte något annat mål än att gå igenom detta som ett experiment.

En kostbar erfarenhet som någon berättade lärde mig en ny dimension av Gud. Det finns en liten bit av Gud i mig och likaså i den andra människan, den som jag har att göra med. Om jag är medveten om detta och håller kanalerna öppna, kan Gud i den andra människan ge mig något. På samma sätt kan Gud i mig tillföra den andra personen något. Alltså direkt, utan att det går genom mig! Heureka! Detta förklarar faktiskt något som varit ett mysterium för mig. Man säger ju att i en fungerande grupp förmår gruppen mer än summan av vad medlemmarna förmår enskilt. Om man räknar med denna växelverkan av Gud i var och en, då faller saken på plats.

Jag slutar med ett citat, en kommentar till sammansättningen av vår grupp, som någon yttrade: "Vi är olika men det är bara ett tecken på hur stor Gud är. Om Gud var mindre skulle vi människor vara mer lika varandra".

Antero

Väl hemkommen finner jag en riklig brevskörd att ta itu med. Det första är från **Gunnar Fur**:

Mitt svar på uppmaningen att sända förslag till böneämnen är detta:

Jag har genom min erfarenhet blivit alltmer övertygad om bönens, och som Jean-Marc skriver, den specifika bönens betydelse. Det är som om det inte fungerar utan bön.

*Men min erfarenhet gäller inte bara
bönens betydelse utan också hur den beslutas,
föds. Jag tror det måste börja med en inre
drivkraft, en känsla av kallelse, kanske en ”
nöd” som det hette förr, att be för någon eller
några eller ett sammanhang av människor
eller ett helt land.*

*Det kan inte beslutas ”demokratiskt” av
en grupp människor. Gud med sin Ande måste
leda till det, driva oss till det. Kanske först en
får en stark övertygelse, sen väcks fler till det,
men det måste födas individuellt i oss och så
växa till en gemensam bön, som vi känner att
Gud själv kallar oss till.*

*För mig har det betytt mycket senare år,
att jag varje morgon i min stilla stund får
lyssna mej till vilka människor, sammanhang
och händelser jag just den dagen ska be för.*

*Om Gud verkligen behöver våra böner,
likaväl som våra handlingar, så behöver vi
också ledas till de rätta bönerna som är en del
av Hans beredda plan.*

Gunnar Fur

Tack Gunnar! Det du skriver känns riktigt. Jag
känner det så att någon av oss i vår stora krets
kommer att få en tanke om var gemensam
bönekraft skall riktas. Skriv och berätta! Det
behöver inte vara märkvärdigt. Gud ger
övertygelsen. Det är där det börjar. Jag väntar
således på nästa steg...

Följande rader från **Majken** mynnar ut från
Pingsträffen som jag berört ovan. Hon läste ur
minnet denna dikt och jag bad att få den för
DD. Majken skriver:

*Jag minns som igår den där dagen för 37
år sedan. Tage och jag hade råkat i stor
konflikt och han måste resa. Vi skiljdes utan att
ha blivit vänner! Det gjorde vi aldrig — och
jag var förtvivlad. Då kom de här orden och
förvandlade mig i botten.*

*Allt tages ifrån Dig
när hjärtats dörr Du stänger
När kärleken bankar
på låst och på bommad port
Allt tages ifrån Dig
och ingen stråle tränger
igenom de murar
Din själviskhet själv har gjort
Ty själviskt ett hjärta är
som inte vill korset bida
och genom sin egen smärta
ett annat förvandling ge.
Det Kristus bjuder att vika
i trotsigt och hårdst motstånd
mot Frälsarens väg — att lida
— och kan ej i natt o mörker
en stråle av himlen se.
Förr ’n längtan en ny dag bräcker
och kärleken åter väcker
och händren mot himlen räcker
att åter få be — och ge.*

*Men dagen som gick förlorad
då jagiskheten — förstörad
— förstörde pärlans glans.
Den Herren behagat göra
av stoffer — oändligt sköra
— ej mera fanns!*

*Gå därför i ledning stilla
vinn seger i allt det lilla
som ingen ser.
Då skall Du, med ödmjukt sinne
när rätta dagen är inne
— få skåda mer.*

Majken Darning 1957.

Hildegard Måhl †

Ett hårt slag drabbade familjen Måhl i
torsdags (2 juni). Under en promenad drab-
bades **Rune** av hjärtinfarkt. **Hildegard** rusade
iväg och kallade på ambulans. På sjukhuset,
medan **Rune** fick läkarvård, blev det för
mycket för **Hildegard**. Hennes hjärta stannade
och livet stod inte att rädda, trots att läkare
fanns tillhands. Det känns som att allt som stod
i mänsklig makt gjordes. **Rune** ligger kvar för
en veckas observation.

Hildegard var en av de flitigaste skribenterna i DD. Hennes senaste bidrag, som också blir det sista, fick jag för bara ett par veckor sedan. Jag talade med äldste sonen **Bernt**, som inte hade invändningar mot att jag tar med brevet. Han berättade också att hela familjen var samlad på samma sal och kunde ta ett sista farväl av **Hildegard**.

Hej Antero!

Jag tillhör en av dem som alltid och gärna läser det blå brevet D.D.

*I stilla stund kom ett konkret förslag till ändring av namnet Moralisk Upprustning, nämligen: **Radikal Förändring**. Motiveringen kan vara en rejäl utmaning till oss själva. Radikal kommer från latinets Rot har jag fått veta av en person som läst latin. Till roten skall vi ju gå inte minst när det gäller det onda.*

Hildegard Måhl.

Radikal förändring, där har vi en sista utmaning från Hildegard.

Ett brev från **Bror** förmedlar lite "strödda funderingar inför 6 juni 1994".

Med rätta har vi klandrat främlingsfientlighet, fallskärmsavtal, våld och mycket annat som oftast drabbar de svagaste, de som har det sämst ställt.

6 juni är en dag för självrannsakan, men också en dag att älska Sverige.

Birgitta hade rum för att älska sitt land i en djup nedgångstid och för att ersätta lögnen med Sanningen. Hon var en europé som inte frågade: vad kan kontakterna med europa betyda för oss? Utan: vad kan jag, vi, göra för Europa i en tid när "kampen står om Europas själ".

Älska fram Sanningen som sliter sönder illusionen, älska verkligheten.

Bror Jonzon

Sture Rengfelt skriver:

En ledarartikel i SvD den 7 maj föranleder mig att ta till orda i den debatt som utlystes i nr 37 av Dialog Direkt kring frågan om vad som är annorlunda i MRA och varför. Jag hade inte tänkt blanda mig i den diskussionen. Allt har sin tid och "vinden blåser vart den vill". "Tiderna förändras och vi med dem" osv.

*Men så var det den där ledarartikel i SvD, föranledd av tunnelinvigningen under Engelska kanalen. Rubriken var **Undrens tid**. Tidningen erinrar om vad som hände här för 50 år sedan, minus en månad, början till Europas befrielse och till det unika freds-, vänskaps- och samarbetsprojekt, där Frankrike, Storbritannien och Tyskland spelar huvudrollen: "Tunneln under Engelska kanalen är självfallet inte det märkvärdigaste av de mirakel Europa bevittnat under det senaste halvseket. Men den broslagning mellan Västeuropas länder och folk som den är ett resultat av, kan betecknas som ett under. Forna fiender har blivit först allierade och så allt närmare vänner. Demokrati och grannsämja har blivit självklarheter, gränserna mellan gemenskapens länder mister alltmer av sin betydelse.*

Och så mycket av det som åstadkommits har varit ett verk av enskilda människor i handel och vardagsarbete..." Så långt SvD.

Vi äldre som har fått uppleva hela denna utveckling kan väl inte undgå att tänka på vissa bestämda människor, som har varit Guds redskap i detta mirakulösa fredsarbete, framför allt Frank Buchman, som grundlade freds- och försoningsarbetet genom att i god tid före krigsutbrottet bygga upp en världsstyrka och grundlägga brohuvuden för framtida broslagning.

Frank Buchman hade ju hela tiden världsperspektivet klart för sig och var en ivrig motståndare till "inferior thinking". Tack vare detta fanns redan 1946 (!) ett världscentrum färdigt att ta emot stora delegationer, som från

världens alla hörn kom samman för att finna grundvalarna att bygga en enad värld på.

Caux var ju inte bara ett nyrenoverat turisthotell utan innebar ett värdskap av människor som under årtionden tränats av Frank Buchman att genom sin livsföring kunna ge hopp och upprättelse åt alla. Här spelade Frank Buchman själv en huvudroll. Ett par av dem som genom hans förmedling kom att bygga enhet mellan sina länder var den tyske förbundskanslern Konrad Adenauer och den franske stats- och utrikesministern Robert Schumann. En av de många som var med och byggde enhet genom att själv bli fri från hat och bitterhet var den franske socialistkvinnan Irène Laure, och otaliga andra.

Man kan inte begära att den yngre generationen ska ha detta händelseförlopp klart för sig. Men undrens tid är inte förbi. Behovet av under är inte mindre idag. Unga människor som frågar sig hur de kan engagera sig på det godas sida mot det ondas anstormning ska veta att de andliga krafter som Frank Buchman allierade sig med och som han mobiliserade människor att alliera sig med, alltjämt är verksamma och att Moralisk upprustning är en vägvisare till dem och att det fungerar helt oberoende av vilken generation man tillhör.

Vårt yngsta barnbarn (4½ år) säger att Gud är den som hon älskar mest av alla. Och häromdagen kom det in en större penninggåva till kampen för moralisk upprustning från en 96-årig dam. Alla åldrar har något att bidra med, det är bara att välja — och att finna sin bestämmelse.

Sture Rengfelt (77)

Citatet

Om vi skall bli fullkomliga som Kristus är fullkomlig, måste vi sträva efter att bli så fullkomligt mänskliga som han, så att han kan förena oss med sitt gudomliga väsen och med oss dela sonskapet med vår himmelske fader. Således är helighet inte en fråga om att vara mindre mänsklig, utan mer mänsklig än andra människor. Detta innebär större förmåga att bry sig om, att lida, att förstå, att ha sympati men också till humor, glädje och uppskattning av livets goda och vackra sidor. Härav följer att en låtsad "perfektionism" som förstör och ifrågasätter mänskliga värderingar, just därför att de är mänskliga, för att man själv skall ställas på sidan av andra människor som föremål för beundran, måste fördömas som en karikatyr.

Tomas Merton. Life and Holiness. Image Books. Doubleday. New York 1964.

Harry Ferngren

Dialog Direkt

DD är ett internt debattforum inom gemenskapen Moralisk upprustning. Kostnaden för ett års DD täcker man genom att sätta in ett 35 kr på postgiro 357030-6, MRA-Informationen. Ange kommunikation på talongen.

Som tidigare gör DD ett sommaruppehåll och återkommer i augusti.

Hälsningar!

